

Kerk

De vorm van de kerk was langwerpig en rechthoekig, ook de hoeken aan de altaar zijde waren niet afgerond, dus geen absis of koor. Het leek, op het eerste gezicht, een reuzensigarenkist, doch met schuin hellend deksel, dat bij het begin van de middenbeuk een meter recht omhoog ging, om dan weer langzaam hellend te eindigen. Dat het een kerk was, zag je aan het torentje met kerkklok, die de gemeente zowel ter kerk als ter tafel klepte, en aan het withouten kruis, maar zonder haan, in sobere eenvoud vormend de bekroning van het geheel.

Trad je de kerk binnen, dan werd je op het eerste ogenblik overweldigd door het grote aantal schraagbalken, kruishouten en stutten en dan weer stond je wezenloos te turen op de effen geelhouten zijmuren, met enkel als versiering een rechthoekige opening, de vensters.

En toch voelde je je spoedig thuis in het kerkje van het Vluchtoord. Je kon er beter bidden dan onder de koude koepel van de Udense hoofdkerk. Je voelde hier, dat het in eigen land, in eigen dorp, in eigen huis oorlog is. Je voelde je hier verlicht, gesterkt, want alles rondom sprak tot je, riep je toe: "Wij zijn hier maar voor tijd en wijl"; daarom hoofd omhoog en moed in het hart, het oog gericht op het kunstig (door een vluchteling) vervaardigd altaar, waar het H. Hart boven troonde; en dan was het alsof rondom gefluisterd werd, wat daarna door de ruimte weerklonk.

Aan de kerk verbonden was de pastorie, eveneens een houten gebouwtje met kamertjes voor de geestelijkheid. "Alles is er doodeenvoudig", zei de te vroeg ontslapen Pastoor Mets, de Serafijnse Franciscus zou er niet tegen toornen, neen hij, de hartstochtelijke minnaar van de armoede, zou het voor zijne zonen een passend verblijf hebben gevonden.

Vluchtoord Uden, Intérieur der R. K. Kerk

Ook de nonnenconventie vormde met pastorie en kerk één geheel. Daar woonden in hun celletjes de onderwijzusters, de Zusters van het Arme Kind Jezus, in de schaduw van haar goddelijke minnaar.

Menigmaal heeft het klokje van de toren geklept, als er iemand ten graven gedragen werd, menigmaal heeft het jubelend de menigte samengeroepen op feest- en heiligendagen.

Honderd jaar later wordt op 28 februari 2015, op exact dezelfde plaats waar de kerk stond, een monument onthult als nagedachtenis aan al de vluchtelingen die geleefd en gestorven zijn in Vluchtoord Uden.